

Maja Kobal

9. razred OŠ Šturje Ajdovščina
(mentorica Petra Rodman)

“Ne mislim na bedo, ampak na lepoto, ki je še vedno tu.”

To je v svoj dnevnik zapisala Ana Frank, nizozemska najstnica židovskega rodu. Čeprav se na prvi pogled zdi le nepomemben dnevnik neke najstnice, nosi v sebi čudovito zgodbo. Kljub vsej vojni, ki je divjala takrat v njenem življenju, je ostala optimistična. Z dnevnikom je ostala tudi lepota njenih misli, ki nosi pomembno sporočilo, iz katerega se lahko veliko nauči tudi današnja generacija mladih in lahko stvari izboljša.

V svojem dnevniku veliko govori, kako jo prizadenejo besede odraslih. Res da tega ni pokazala in je vse zadrževala v sebi, ker se je bala to nekomu zaupati. Zelo pomembno je, da smo kljub vsemu do sočloveka prijazni, sploh, če ga ne poznamo. Nikoli ne veš, kaj prestaja, kako močan je in koliko pritiska lahko prenese. Vsak namreč skozi življenje bojuje svoj boj. Zato moramo vedno najprej spoznati zgodbo, preden lahko obsojamo. Ano so vedno obsojali, kako jezikava, glasna in trmasta je. Noben pa ni vedel, da njen pravi jaz kliče po nežnosti, ljubezni, zaupanju ... svobodi. Nihče ni opazil, da se razjoče, ko je sama. Ana je zato vedno nihala med dvema poloma svoje osebnosti; od samozavestne in šaljive Ane v družbi, do čustvene in tihe Ane v samoti. Niha med 'kupčkom nasprotij'. Tako kot je Ana iskala tisto ravnovesje, ga moramo tudi mi iskati in iskati. Moramo odkriti, kdo smo v resnici, kaj želimo, kako se počutimo ... Ker šele takrat, ko razumemo samega sebe, lahko prisluhnemo in razumemo tudi druge.

Kljub nihanju, pa je vedno trdno stala za tem, kar je povedala. Ni rekla tistega, kar so ostali želeli slišati. Če se z nekom ni strinjala, ni prikimala, ampak povedala svoje mnenje. Zakaj bi se poskušala zlit z okolico, če pa je edinstvena in drugačna? Znala je razmišljati s svojo glavo, imela je svoje mnenje in ostala je zvesta sama sebi. Pomembno je, da ostanemo to, kar smo. Če nekomu to ni všeč, je to njegov problem. Vsak je rojen edinstven. Niti identična dvojčka nista enaka. Če bi ljudje spoštovali edinstvenost, bi bilo veliko manj zaničevanj in posmeha. Tisti, ki se zlijejo z okolico, da bi bili sprejeti, bodo vedno živeli v senci. Nikoli ne bodo občutili tiste prave svobode. Nikoli ne bodo zadovoljni s seboj, če se bodo spreminjali za druge. Ampak, zakaj bi se sploh spreminjali? Če bi danes kdo vzel v roke paleto in začel z risanjem spreminjati fresko v Sikstinski kapeli, bi pristal na sodišču. Torej, zakaj spreminjati sebe, ko pa te je ustvaril še večji umetnik,

kot je Michelangelo? Zakaj spreminjati svoje mišljenje, ki ti je bilo dano od dobre, pametne in razumevajoče osebe? Kako bodo ljudje sploh vedeli, da obstajaš, če boš le prikimal? Kako boš sploh lahko stvari spremenil na boljše, če ne boš nikomur nasprotoval? Kako boš glas spremembe, če boš tih? Kako boš postal galaksija, ko pa želiš biti zvezda v neki drugi galaksiji?

Mogoče te je strah, da te ne bodo sprejeli. Mogoče te je strah, da boš deležen posmeha. Ampak potem te niso vredni. Če te ne sprejmejo takega kot v resnici si, te nikoli ne bodo spoštovali, ko boš zlit z okolico. Zato Ana tako obupano išče tisto osebo, ki ji bo lahko zaupala, ki jo bo sprejela takšno kot je in ki bo spoštovala njeno mnenje. Ko je spoznala Petra, je tudi v njeni duši zasijala luč. Ni ji bilo treba vsega zadrževati v sebi in lahko je občutila, kako se ji je breme odvalilo od srca. Lahko mu je zaupala svoje težave vedoč, da ji bo poskušal pomagati. Še sama je zapisala, da je jok olajšanje, če imaš človeka, ob katerem se lahko razjočeš. S Petrom je lahko bila šaljiva Ana, sprejel pa je tudi čustveno Ano. Lepo je, če imaš nekoga v življenju, ki mu je mar zate. Ki ti nudi zaupanje, ljubezen, mir, varnost, zavetje ... Mogoče pa dom ni le stavba, ampak je to družba ali objem nekoga. Nekdo je nekdo povedal, da je dom tam, kjer se počutiš sprejetega in ljubljenega ... Ali ni to podobno tistemu, kar sem zgoraj opisala? Ni nujno, da je to tvoj ljubimec, lahko je to tvoj prijatelj, starš, psiholog, učitelj, lahko je to žival, dnevnik, narava, lahko je to bog ... Nekdo ali nekaj, ki ti daje občutek, da nisi sam.

Ko imaš nekoga ob sebi, razmišljaš tudi o njegovih potrebah. Ne misliš samo nase in kako bi ugodil sebi. Če bi se ljudje poslušali med seboj, kot sta se Peter in Ana, bi bilo veliko manj nesoglasij, preprirov in vojn. Če bi se pogajali, bi znali tudi popustiti in kdaj tudi drugim ustreči. Če bi zmanjšali svoj napuh in nagon po imetju, ne bi prihajalo do vojn zaradi črte v pesku. Če bi sprejeli drugačnost, če bi spoznali, da smo vsi enakovredni ... bi bilo manj zaničevanj, žrtev posmeha, zatiranja ... Kje piše, da je belec več kot temnopolti? Ali moški več kot ženska? Kristjan več kot Žid?

Pink Floyd v eni izmed svojih pesmi zapojejo: "Pepel in diamanti, sovražnik in prijatelj. Vsi smo enaki na koncu." Če bi prenehali z mislijo, da smo boljši od nekoga, uspešnejši, da si zaslužimo več kot nekdo drug, bi mogoče, končno, lahko zavladal mir na svetu.

Če si ljudje ne bi lastili ozemlja, oblasti, denarja ... bi bilo veliko manj vojn. Ljudje se že tako bojujejo v vojni sami s sabo, s svojimi bližjimi ...in to ne z orožjem, ampak z besedami. Torej, zakaj bi začenjali še vojne z orožjem? Pomembno je, da vojno preprečimo. Pri srcu te stisne, ko bereš, nekatere Anine misli med vojno. Kako je iz nedolžne deklice prehitro zrasla v preveč zaskrbljeno najstnico. Mlade moramo obvarovati pred takimi mislimi. To

jih lahko uniči. Ni prav, da jim vzameš svobodo še preden so začeli zares živeti. Ana bi morala hoditi na zabave, hoditi na sprehode s prijateljicami, ne pa zapisovati, kako jim počasi zmanjkuje hrane v tesnem prebivališču. Ne bi smela razmišljati, kako bo preživela, ko se vojna konča. Vojne sploh ne bi smelo biti. Najhuje pri vsem tem pa je, da so največkrat žrtve napadov nedolžni in navadni ljudje, državljani, ki nimajo nič pri tem. Najhuje je, da vojne ne občutijo le osebe, ki so se zanjo odločile in se bojujejo, ampak tudi osebe, ki so molile, da bi vojno preprečile. Vse te žrtve, uničenja, obup, bolečina niso vredni tiste male spremembe, ki se zgodi po koncu vojne.

Ana je šele med vojno spoznala, kako pomembne so majhne stvari. Kako jo je razveselilo sonce, ko je posijalo skozi okno. Kako se ji je srce omehčalo, ko je slišala ptičje petje. Kljub vsemu pomanjkanju, je bilo hvaležna z vsem, kar je imela. Mi, ki imamo veliko več kot je imela ona, smo velikokrat nezadovoljni s tem, kar imamo in zavidamo nekomu, ki ima najnovejši telefon ali pa obleke znane znamke. Namesto, da bi bili zadovoljni s tem, kar imamo, smo nezadovoljni zaradi reči, ki jih nimamo. Ona pa je bila presrečna, ker je imela svoj dnevnik, nekaj za pod zob in naravo. Imela je pogum, imela je vero, imela je ljubezen ... vse drugo je bilo na drugem mestu. Kdaj smo ljudje postali taki materialisti? Ali nam je novi pametni telefon res pomembnejši od občutka, da si ljubljene? Velika in bogato opremljena stanovanja lepša od svobode, mirnega sprehoda v naravi, oseb, ki jim lahko zaupaš? Biti moramo zadovoljni z vsem, kar imamo. Tudi z najmanjšimi stvarmi, ker le tako se bomo naučili ceniti vse, kar nas obdaja.

Pri Ani pa sem najbolj občudovala njen optimizem. Bila je sredi največje in najbolj grozovite vojne vseh časov, pa vendar je še vedno videla dobroto. Kljub temu da je vojna je postajala vse hujša, pomanjkanje je bilo vse večje, je vseeno verjela v rešitev in izhod. Čeprav je živela v tesnem skrivališču, je še vedno je imela občutek, da ima več kot dovolj. Na vse je gledala kot na še eno izkušnjo, ki jo bo naredila še močnejšo. Na stvari je znala pogledati s svetle plati. Čeprav je v času vojne po svetu mrgolelo ubijalcev, je Ana še vedno verjela, da se globoko v ljudeh skriva dobro. Kot je tudi sama zapisala v svojem dnevniku: "Vsemu navkljub verjamem, da so ljudje zelo dobrega srca.«

Anin optimizem je zelo velik dar, ki smo ga prejeli. In upam, da tudi sprejeli. Veliko je, če se zavedaš, da za dežjem posije sonce. Da so vse stvari v življenju začasne in da tako kakor veselje ne traja večno, tudi žalost ne. Mir ni večen, ampak tudi vojna ni. V vsaki situaciji imaš dve možnosti: ali se boš smilil sam sebi ali pa se boš pobral in začel znova. Lahko se jeziš, ker ne moreš na prostost ali pa si vesel, da si sploh še živ. Lahko se jeziš, ker nisi bil v naravi že več let ali pa se veseliš sončnih žarkov, ki prodrejo skozi odprtino v oknu. Pomembno je, da v vsaki še tako težki situaciji, poskušamo

najti nekaj, kar nam bo dajalo moč za naprej. Kajti ni jutra brez noči in ni poletja brez zime.

Vse to sem se naučila iz Aninih besed. "Misli na vse lepo, ki je še v tebi in okoli tebe in bodi srečna!"